

[Martin.]

behandling nu, og regeringen har altså ikke skyndt sig.

Se, når jeg skal være ærlig — og det forlanger jo det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard af dem, han skal diskutere med — må jeg indrømme, at jeg er en lille smule forundret over, at forslaget kommer frem nu igen. Under åbningsdebatten fremstillede det ærede medlem jo alt i et rosenrødt skær, lovpriste regeringen for det, den havde udrettet, og jublede over, hvor fint den klarede det, og han var næsten forarget over, at venstre ikke anså regeringen og dens økonomiske politik for ufejlbarlig, men mente, at der var et og andet, som trængte til at blive rettet. Når forslaget nu dukker op påny, ser vi deri en radikal erkendelse af, at det ikke går så strålende, som man fik indtryk af under åbningsdebatten. Jeg lagde mærke til, at da det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard citerede verset om den jævne flid og den jævne forstand og det lidet, der er udrettet, skottede han til regeringsbænkene.

Vi er forsåvidt enige med forslagsstillerne i det syn på udviklingens skæve gang, der kommer til udtryk i deres forslag. Vi er i hvert fald langt mere enige i denne skepsis, end vi var i det lyssyn, som den ærede ordfører for forslagsstillerne tolkede under åbningsdebatten. Nu bliver der jo nedsat et udvalg, og der skal vi så se på det radikale forslag med den sympati, som denne overensstemmelse i bedømmelsen af den økonomiske situation giver. Men vi vil også se på det med et gran af den sunde skepsis, som altid er gavnlig. Vi kan sige, at vore hjerter banker mere i takt med de betænkeligheder, der nu fremføres af det radikale parti, end med den jubel, der tidligere kom til orde.

Når jeg siger skepsis, er det selvfølgelig igen for at opfylde den ærede ordfører for forslagsstillerne krav om ærlighed og redelighed og for ikke at fremkalde overdrevne forventninger. Det er jo nemlig ingen hemmelighed, at der er dyb uoverensstemmelse mellem det radikale venstres og venstres opfattelse af den økonomiske situation og den økonomiske politik. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har jo de sidste dage boltret sig i økonomiske betragtninger, som forekommer os højst besynderlige. Det er jo noget af en fiks idé hos det ærede medlem

at få folk til at tro, at der ikke foregår nogen inflation eller pengeudpumpning. Naturligvis påstår det ærede medlem ikke, at der ikke pumpes penge ud, for det er jo vitterligt; han angiver endda selv et tal for det omfang, hvori pengeudpumpningen finder sted. Så siger han imidlertid: når der så samtidig finder en pengeopsugning sted, sker der ingenting, så foregår der ingen udpumpning. Det er en aldeles forkastelig betragtning. Jeg skal ikke opholde mig ved, om tallene er ganske nøjagtige, om de stemmer helt. De stemmer vistnok ikke helt; med lidt større behændighed kunne man nok få dem til at stemme bedre eller måske helt. Men selvom dette nås, er det hele dog kun en statistisk leg med tal uden klar erkendelse af de økonomiske processer, som ligger bag disse tal. Selvom tallene stemmer aldeles nøjagtigt og man når til et nydeligt facit, hvorefter der pumpes lige meget ud og lige meget ind, bortforklarer det dog ikke, at der foregår to meget vigtige, meget betydningsfulde økonomiske processer, som man ikke kan se bort fra, selvom tallene stemmer. Der foregår samtidig en pengeudpumpning og en pengeopsugning, og så kan man ikke sige, at når disse tal stemmer, er der ingenting sket. Der sker en hel del, når disse processer vedvarende holdes i gang. Der sker dette, at nogle erhvervsområder kommer ind under et inflationspres, fordi de overfodres med for billig kredit, og der sker dette, at andre erhvervsområder kommer ind under et knugende deflationstryk, fordi de brandskattes og lider under kreditstramningen.

Det er altså en pengepolitik, som det ærede medlem forsvarer, og som vi er yderst betænkelige ved. Vi ser sådan på det, at hvis det gik op for det ærede medlem, hvor farlig denne politik er, ville han være med til at hjælpe os med at standse den, og så ville der ikke blive så forfærdelig stor brug for det udvalg, der nu foreslås nedsat.

Det, der sker, er jo, at der startes et pengeomløb, som ikke er sundt og normalt. Der sker dette, at pengestrømmens rolige løb bliver forstyrret. Der sker dette, at prisdannelsen og indtægtsdannelsen forkludres og præges af vilkårlighed. Endelig sker der det, som er det allerværste, at folks begreber om penge forvirres. Det må jo virke aldeles forvirrende på folk, når de ser, at millioner